

**การศึกษาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ  
ตามหลักสัทศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์  
จังหวัดศรีสะเกษ**

**A STUDY OF ENGLISH FINAL CONSONANT PRONUNCIATION SKILLS  
ACCORDING TO PHONETICS OF PRATHOMSUEKSA 6<sup>th</sup> STUDENTS IN  
KANTARALAK MUNICIPALITY of SI SA KET PROVINCE**

พระมหาวุฒิพงษ์ วุฑฒิวีโส\*

**บทคัดย่อ**

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ 2) เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ 3) เพื่อศึกษาแนวทางแก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักภาษาศาสตร์ การวิจัยนี้เป็นแบบผสมวิธี ได้แก่ การวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2559 จำนวน 84 คน

ผลวิจัยพบว่า : 1) นักเรียนร้อยละ 76.50 ไม่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ มีเพียงร้อยละ 23.76 ที่มีปัญหาในการออกเสียง 2) การเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษกับสถานภาพของนักเรียน พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันทางนัยยะสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนการเปรียบเทียบสถานภาพของโรงเรียนพบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญที่ระดับ 0.05 3) วิธีการแก้ปัญหาคัดสรรครูที่มีความเชี่ยวชาญด้านการออกเสียงและฝึกให้นักเรียนฟังเจ้าของภาษาพูดผ่านวีดิทัศน์ เพื่อช่วยพัฒนาการออกเสียงให้ดียิ่งขึ้น

**คำสำคัญ :** การออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ

**ABSTRACT**

This article was a part of thesis of “A Study of English final consonant pronunciation skills according to phonetics of Prathomsueksa 6<sup>th</sup> students in Kantaralak municipality of Si Sa Ket province”. There are 3 objects; 1) to study pronunciation of English final consonant according to Phonetic rules 2) to compare

---

\* คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

the problem of pronunciation of English final consonant being distinguished as student status and school status 3) to study how to solve the problem of pronunciation of English final consonant as Phonetic rules of Prathomsueksa 6<sup>th</sup> students in Kantarak municipality in Si Sa Ket province. This research was the mixed research method; quantitative research and qualitative research. Group sample was 84 of Prathomsueksa 6<sup>th</sup> students who are studying second semester of academic year 2016.

The results were found as follows:

1) an average at 76.50 of all students did not have the problem of pronunciation and an only average at 23.76 has the problem 2) The comparison of pronunciation of English final consonant with student status found that the boy and the girl students were not different to pronounce English final consonant at the significant level of 0.05 but the comparison with school status was different at the significant level of 0.05 3) How to solve the problem should choose the professional teacher on pronunciation and train student to listen to native speaker via VDO. It will help to develop pronunciation.

**Keyword:** English final consonant pronunciation

## 1. บทนำ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรามักจะนึกถึงไวยากรณ์ คำศัพท์ การฟัง การอ่าน และการเขียน เป็นสำคัญ แต่ว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษมักจะไม่คำนึงถึงหรือถูกเพิกเฉย ถึงแม้ว่าหลายคนมักจะมาศึกษาเอาภายหลัง ครูหรือสถาบันบางแห่งอาจจะไม่มีเวลาพอที่จะเพิ่มการออกเสียงเข้าไปในเนื้อหาวิชาที่สอน และนักเรียนมักจะไม่ค่อยให้ความสำคัญเพราะเวลาไปสอบเข้ามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ก็ไม่สอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนั้นโรงเรียนหรือสถาบันที่สอนภาษาจึงเน้นการสอนหลักไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่ แต่ถ้าต้องการที่จะพูดภาษาอังกฤษแล้วคนฟังเข้าใจสิ่งที่พูด การออกเสียงจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ในสมัยนี้จะเอาเพียงแค่อ่านออกเขียนได้คงไม่มีความสำคัญอีกต่อไป การเรียนภาษาทุกภาษาเพื่อสื่อสารกับคนให้เข้าใจนั้นโดยส่วนใหญ่เป็นการสื่อสารผ่านการพูด ดังนั้นภาษาอังกฤษก็เช่นกันเมื่อจำเป็นต้องพูดต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ถ้าเขียนถูก อ่านได้ แต่พูดแล้วคนฟังไม่รู้เรื่อง หรือไม่เข้าใจก็ถือได้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษล้มเหลว

โดยทั่วไป มนุษย์ในสังคมจะต้องติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาสื่อที่เป็นหลักคือ “การพูด” และคำพูดหรือภาษาพูดนี้เองที่จะเชื่อมโยงให้มนุษย์มีความผูกพันใกล้ชิดและทำความเข้าใจกันได้อย่างลึกซึ้งจนแทบไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ถึงเพียงนั้น แต่อย่างไรก็ตาม “การเขียน” หรือภาษาเขียนก็มีความสำคัญเช่นกัน โดยเฉพาะในแง่ของการบันทึกเรื่องราวต่างๆ เพื่อถ่ายทอดความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการติดต่อสื่อสารด้านวัฒนธรรมของมนุษยชาติ หากแต่มนุษย์ใน

สังคมต่างๆได้มีการใช้ “ภาษาเขียน” เป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิดมากไปกว่าการใช้ “ภาษาพูด” ดังจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันเราพบว่ามีภาษาต่างๆ ในโลกที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันอยู่มากมายถึง 5,000 ภาษาด้วยกัน แต่มีเพียงไม่กี่ร้อยภาษาเท่านั้นที่มีประชากรที่รู้หนังสือเป็นส่วนมากหรือมีระบบตัวเขียนที่เป็นของตัวเอง เราอาจกล่าวได้ว่า “สื่อ” ที่มนุษย์ใช้ได้อย่างเป็นธรรมชาติที่สุดคือ “ภาษาพูด” และเราทุกคนต่างก็ยอมรับว่ามนุษย์สามารถจะถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกต่างๆ ออกมาได้ดีกว่าในรูปแบบภาษาพูด ทั้งนี้ทั้งนั้นการที่มนุษย์จะพูดหรือสื่อความหมายเข้าใจกันได้นั้น ต้องเกิดจากการเปล่งเสียงหรือการออกเสียง โดยเฉพาะผู้ที่เรียนภาษาที่สองถือว่าเป็นเรื่องยากในการออกเสียง เมื่อออกเสียงเพี้ยนความหมายย่อมเปลี่ยนเพราะฉะนั้นการออกเสียงให้ถูกต้องหรือใกล้เคียงของเจ้าของภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาที่สอง (อมร ทวีศักดิ์, 2542 : 1)

จากการที่ผู้วิจัยในฐานะเป็นพระภิกษุจำพรรษาในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ มีความสนใจศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ ซึ่งประกอบด้วย โรงเรียนอนุบาลดำรงราชานุสรณ์ โรงเรียนบ้านสว่าง และโรงเรียนอรจันทร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 เพื่อทราบถึงปัญหาและแนวทางในการแก้ไขการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์

## 2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1) เพื่อศึกษาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ

2.2) เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ จำแนกตามสถานภาพของนักเรียน และสถานภาพของโรงเรียน

2.3) เพื่อศึกษาแนวทางแก้ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ

## 3. ขอบเขตการวิจัย

### 3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำที่เป็นปัญหาโดยศึกษาเสียงท้ายคำของเสียงนั้นๆ ซึ่งเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

- (1) เสียงหยุดหรือกัก (Stops)
- (2) เสียงแทรก (Fricatives)
- (3) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates)
- (4) เสียงนาสิก (Nasals)
- (5) เสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap)

(6) เสียงข้างลิ้น (Lateral)

### 3.2 ขอบเขตด้านสถานที่

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโรงเรียนในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จำนวน 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนอนุบาลดำรงราชานุสรณ์ โรงเรียนอรุณจริยวิทยา และโรงเรียนบ้านสว่าง

### 3.3 ขอบเขตด้านประชากร

#### 1) ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลดำรงราชานุสรณ์ จำนวน 350 คน โรงเรียนบ้านสว่าง จำนวน 16 คน และโรงเรียนอรุณจริย จำนวน 53 คน รวมทั้งสิ้น 419 คน

#### 2) กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ จำนวน 84 คน ประกอบด้วยนักเรียนได้แก่ โรงเรียนอนุบาลดำรงราชานุสรณ์ จำนวน 70 คน โรงเรียนบ้านสว่าง จำนวน 3 คน และโรงเรียนอรุณจริย จำนวน 11 คน รวมทั้งสิ้น 84 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

## 4. วิธีดำเนินการวิจัย

### 1. การวิจัยเชิงปริมาณ

#### 1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลดำรงราชานุสรณ์ จำนวน 350 คน โรงเรียนบ้านสว่าง จำนวน 16 คน และโรงเรียนอรุณจริย จำนวน 53 คน รวมทั้งสิ้น 419 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเทศบาลเมืองกันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ จำนวน 84 คน ประกอบด้วย นักเรียน โรงเรียนอนุบาลดำรงราชานุสรณ์ จำนวน 70 คน โรงเรียนบ้านสว่าง จำนวน 3 คน และโรงเรียนอรุณจริย จำนวน 11 คน รวมทั้งสิ้น 84 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) (สมบุญ ตันยะ, 2549 : 108) ซึ่งมีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

#### 1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเสียงที่เป็นปัญหาจากกลุ่มเสียงทั้งหมด ได้แก่ (1) เสียงหยุดหรือกัก (Stops) (2) เสียงแทรก (Fricatives) (3) เสียงกึ่งเสียดแทรก (Affricates) (4) เสียงนาสิก (Nasals) (5) เสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) (6) เสียงข้างลิ้น (Lateral) จำนวน 6 ชุด แต่ละชุดจำแนกตามกลุ่มเสียง และแต่ละชุดประกอบด้วยคำศัพท์หน่วยเสียงละ 8 คำ ของธีราภรณ์ พลายเล็ก (2555 : ภาคผนวก

### 1.3 การเก็บข้อมูล

ขั้นที่ 1. ขออนุญาตขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากศูนย์บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลดำรงราชานุสรณ์ โรงเรียนบ้านสว่าง และโรงเรียนอรุณรินทร์ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยได้แนะนำตัวเองกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยครั้งนี้ จากนั้นนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยประสานผู้ทรงคุณวุฒิ ครูต่างชาติผู้เป็นเจ้าของภาษาและอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล จนครบทั้ง 3 โรงเรียน ภายใน 2 สัปดาห์

### 1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติ โดยใช้การวิเคราะห์คะแนน ความสามารถในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ( $\bar{X}$ ) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เปรียบเทียบคะแนนความแตกต่างระหว่างสถานภาพของนักเรียนและสถานภาพของโรงเรียนใช้สถิติเป็นค่า t-test ในการคำนวณ

## 2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

### 2.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นคณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ และมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ จำนวน 5 รูป/คน

### 2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่มีโครงสร้าง (Structured in-depth-interview) ซึ่งได้จากปัญหาการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ ในการวิจัยตอนที่ 1 ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและรองลงไป จำนวน 3 เสียง ตามลำดับ เป็นข้อคำถามเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหา

### 2.3 การเก็บข้อมูล

1) ขออนุญาตขอความอนุเคราะห์ในการขอสัมภาษณ์จาก ศูนย์บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อขอสัมภาษณ์ข้อมูลจากคณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ และมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์

2) ผู้วิจัยดำเนินการติดต่อและขอสัมภาษณ์ คณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ และมีความรู้เกี่ยวกับการการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ ภายใน 2 สัปดาห์

## 2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

### 2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้จากการสัมภาษณ์ คณาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ และมีความรู้เกี่ยวกับการการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

## 5. ผลการวิจัย

1.1 จากการศึกษาข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า เพศชาย มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 43 เพศหญิง มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 57 ในจำนวนนี้มีอายุ 11 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 12 อายุ 12 ปี มีจำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 88 และเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 87 เรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมการศึกษาเอกชน มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 13 และมีครูต่างชาติร่วมสอน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 19 ไม่มีครูต่างชาติร่วมสอน จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 81

1.2 จากการศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาพบว่า นักเรียนร้อยละ 76.50 ไม่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ มีเพียงร้อยละ 23.76 ที่มีปัญหาในการออกเสียง เมื่อพิจารณาพบว่ากลุ่มเสียงที่เป็นปัญหามากที่สุดคือกลุ่มเสียงเสียดแทรกได้แก่เสียง [ 3 ] ร้อยละ 44.94 และ [ ๓ ] ร้อยละ 39.73 กลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรกได้แก่ [ ๓ ] ร้อยละ 31.84

1.3 เปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษระหว่างสถานภาพของนักเรียน พบว่า 1) ด้านกลุ่มเสียงหยุด เพศชาย ( $\bar{X} = 9.47$ ) เพศหญิง ( $\bar{X} = 10.39$ ) 2) ด้านกลุ่มเสียงเสียดแทรก เพศชาย ( $\bar{X} = 17.61$ ) เพศหญิง ( $\bar{X} = 19.35$ ) 3) ด้านกลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรก เพศชาย ( $\bar{X} = 3.58$ ) เพศหญิง ( $\bar{X} = 3.97$ ) 4) ด้านกลุ่มเสียงนาสิก เพศชาย ( $\bar{X} = 2.13$ ) เพศหญิง ( $\bar{X} = 3.01$ ) 5) ด้านเสียงกระดกลิ้น เพศชาย ( $\bar{X} = 1.61$ ) เพศหญิง ( $\bar{X} = 1.41$ ) 6) ด้านเสียงข้างลิ้น เพศชาย ( $\bar{X} = 1.38$ ) เพศหญิง ( $\bar{X} = 1.68$ ) เมื่อเปรียบเทียบแล้วไม่มีความแตกต่างทางนัยยะสำคัญอย่างสถิติที่ 0.05

1.4 เปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษระหว่างสถานภาพโรงเรียนพบว่า 1) ด้านกลุ่มเสียงหยุด นักเรียนที่สังกัด สช. ( $\bar{X} = 31.63$ ) นักเรียนที่สังกัด สพฐ. ( $\bar{X} = 6.73$ ) 2) ด้านกลุ่มเสียงเสียดแทรก นักเรียนที่สังกัด สช. ( $\bar{X} = 49.90$ ) นักเรียนที่สังกัด สพฐ. ( $\bar{X} = 13.89$ ) 3) ด้านกลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรก นักเรียนที่สังกัด สช. ( $\bar{X} = 11.81$ ) นักเรียนที่สังกัด สพฐ. ( $\bar{X} = 2.60$ ) 4) ด้านกลุ่มเสียงนาสิก นักเรียนที่สังกัด สช. ( $\bar{X} = 7.72$ ) นักเรียนที่สังกัด สพฐ.

( $\bar{X} = 1.47$ ) 5) ด้านเสียงกระดกลิ้น นักเรียนที่สังกัด สช. ( $\bar{X} = 4.54$ ) นักเรียนที่สังกัด สพฐ. ( $\bar{X} = 1.04$ ) 6) ด้านเสียงข้างลิ้น นักเรียนที่สังกัด สช. ( $\bar{X} = 5.27$ ) นักเรียนที่สังกัด สพฐ. ( $\bar{X} = 1.00$ ) เมื่อเปรียบเทียบแล้วมีความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ 0.05

1.5 วิธีการแก้ปัญหาพบว่า ต้องเริ่มจากครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญด้านเสียงเป็นอย่างดี ได้แก่ เชี่ยวชาญด้านสัทศาสตร์ และอวัยวะการออกเสียงกล่าวคือต้องรู้ว่าจะควบคุมการออกเสียงอย่างไรให้ถูกต้องตามกฎของเสียงนั้นๆ เมื่อครูจะสอนต้องอธิบายเสียงภาษาอังกฤษหรือสัญลักษณ์แทนเสียง ฝึกให้นักเรียนออกเสียงโดยเริ่มจากคำง่ายๆ ไปหาคำยากจนนักเรียนมีความคุ้นเคยกับเสียงเป็นอย่างดี ต่อจากนั้นให้นักเรียนฝึกการฟังเสียงจากเจ้าของภาษา และเลียนแบบเสียงจากการฟังบทสนทนาที่ง่ายๆ สิ่งที่สำคัญการฝึกนักเรียนฟังให้มากและออกเสียงตามจะเป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการออกเสียงได้ดีขึ้น

## 6. อภิปรายผล

1. จากการใช้แบบทดสอบพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในการออกเสียง มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีปัญหา เมื่อพิจารณาจะเห็นว่าเสียงที่มีปัญหามากที่สุดในการออกเสียงมีอยู่ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเสียงเสียดแทรก ได้แก่ เสียง [ 3 ] และ [-ธ] คิดเป็นร้อยละ 44.94 และ 39.73 กลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรก [ dʒ ] คิดเป็นร้อยละ 31.84 จากการตั้งคำถามจะเห็นได้ว่า ถึงแม้จะพบนักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ แต่ก็พบว่านักเรียนส่วนหนึ่งก็ยังคงมีปัญหา เพราะโดยส่วนใหญ่แล้วภาษาไทยนั้นมีตัวสะกดแต่ไม่มีการออกเสียงตัวสะกดซึ่งแตกต่างจากภาษาอังกฤษโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะกลุ่มเสียงที่เป็นปัญหาคือกลุ่มเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย จึงค่อนข้างยากสำหรับคนไทยจะออกเสียงดังกล่าวได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ กรองแก้ว ไชยปะ (2548 : 152) ที่ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ โดยกล่าวถึงปัญหาการออกเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ ภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ 21 เสียง แต่เมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษแล้ว ภาษาอังกฤษมีเสียงพยัญชนะที่ไม่มีในภาษาไทยถึง 9 เสียง ได้แก่ [g, v, θ, ð, z, ʃ, 3, dʒ, r] และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภูเบศ ไชยภูมิ (2550 : บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก่งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า เสียงพยัญชนะท้ายคำที่เป็นปัญหาในการออกเสียง คือ 1) กลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรก 2) กลุ่มเสียงเสียดแทรก 3) กลุ่มเสียงหยุดหรือเสียงกัก คิดร้อยละของนักเรียนที่มีปัญหาคือ 71.28, 61.97, และ 51.78 ตามลำดับ

2. จากการเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษกับสถานภาพของนักเรียน พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันทางนัยยะสำคัญที่ 0.05 กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า เพศไม่มีอิทธิพลต่อการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียน

3. จากการเปรียบเทียบการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษกับสถานภาพของโรงเรียน พบว่า โรงเรียนทั้งสองมีการออกเสียงพยัญชนะที่แตกต่างกัน กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า โรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีค่าเฉลี่ยแต่ละกลุ่มน้อยกว่าโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากว่าโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จะต้องคัดสรรครูที่มีคุณภาพสูงและใส่ใจในการเรียนการสอน เพื่อที่จะให้เด็กนักเรียนเก่งขึ้นและสามารถเรียนรู้ได้ไว และสอนทักษะการเรียนรู้ต่างๆ ให้กับนักเรียนโดยตลอด ซึ่งข้อดีก็จะเป็นผลดีกับเด็กอย่างมากเพราะเด็กสามารถเรียนรู้และเข้าถึงวิชาที่สอนได้มากขึ้นและง่ายกว่า เพราะการที่นำครูที่เรียนจบเอกภาษาอังกฤษไปสอนวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาที่ครูไม่เชี่ยวชาญ ทำให้การสอนในแนวนี้นี้ไม่เป็นผลดีกับตัวเด็กเพราะเด็กจะไม่สามารถเข้าใจวิชาที่ตัวเองเรียน เรียน แต่โรงเรียนรัฐบาลจะนำครูที่บรรจุเป็นเงินของทางหลวงเข้ามารับราชการ หรือสอบครูผู้ช่วยต่างๆ เข้ามา และจะนำครูที่ไม่ได้จบเรื่องวิชาที่สอนมาสอนอีกวิชาหนึ่ง ปัจจุบันจะพบได้ว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่นิยมให้บุตรหลานเข้าศึกษาในโรงเรียนเอกชนมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประไพ นิลน้อย (2548 : 3) ศึกษาปัจจัยการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าศึกษาในโรงเรียนเอกชน ระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัย พบว่า ในภาพรวมให้น้ำหนัก การตัดสินใจอยู่ในระดับมาก โดยให้น้ำหนักการตัดสินใจด้านคุณภาพผู้บริหารและครู อยู่ในระดับมากที่สุด เป็นอันดับแรก สอดคล้องกับการศึกษาของ จรูญ ภูมิสุทธิกุล (2549 : 3) พบว่า ปัจจัยการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนบูรณวิทย์เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวม มีน้ำหนักการตัดสินใจระดับมาก โดยน้ำหนักการตัดสินใจระดับมากอันดับ 1 คือ ด้านบุคลากรของโรงเรียน

4. การแก้ปัญหาวิธีการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ พบว่า โดยทั่วไปทราบดีว่าการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษนั้นเป็นการยากสำหรับคนไทย เพราะภาษาไทยไม่มีการออกเสียงพยัญชนะตัวท้ายถึงแม้ว่าจะเขียนตัวสะกดก็ตาม ดังนั้นคนไทยจึงเคยชินกับภาษาแม่ของตัวเอง และที่สำคัญเสียงของภาษาอังกฤษบางเสียงก็ไม่มีในภาษาไทย วิธีการที่จะแก้ปัญหสำหรับคนไทยในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษดังกล่าวได้ ต้องเริ่มจากครูผู้สอนต้องเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญด้านเสียงในภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากคือต้องมีความรู้ด้าน Phonetics และ Speech organ ว่าจะควบคุมเสียงอย่างไรให้ออกเสียงถูกต้องตามหลักการของเสียงนั้นๆ เมื่อจะเริ่มสอนครูต้องอธิบายหน่วยเสียงภาษาอังกฤษและสัญลักษณ์แทนเสียงนั้นๆ และสอนให้นักเรียนออกเสียงหรือฝึกตาม โดยการเริ่มจากให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำง่ายๆ เมื่อออกเสียงคล่องแคล่วแล้วก็พัฒนาให้ออกเสียงคำที่ยากขึ้น จนกระทั่งนักเรียนมีความคุ้นชินกับเสียงเหล่านั้นเป็นอย่างดี จึงให้นักเรียนฝึกฟังเสียงของเจ้าของภาษาและเลียนแบบเสียงค่อยๆ พัฒนาจากบทสนทนาต่างๆ สิ่งที่สำคัญคือต้องฝึกฟังและออกเสียงตามให้มากๆ และสม่ำเสมอจะช่วยให้นักเรียนออกเสียงได้ดีขึ้น

## 7. ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในด้านอื่นๆ
2. ควรมีการศึกษาพัฒนาการออกเสียงระหว่างโรงเรียนรัฐและโรงเรียนเอกชน

## บรรณานุกรม

- กรองแก้ว ไชยปะ. 2548. **สัทศาสตร์อังกฤษและสรีวิทยาเบื้องต้น**. เลย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- สมบุรณ์ ต้นยะ. 2549. **วิทยาการวิจัย**. นครราชสีมา : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- อมร ทวีศักดิ์. 2542. **สัทศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ บริษัทสหธรรมิกจำกัด.
- จรรยา ภูมิสุทธิกุล. 2549. ปัจจัยการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนบูรณวิทย์ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร. **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ธีรภรณ์ พลายเหล็ก. 2555. การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. **รายงานการวิจัย**.มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ประไพ นิลน้อย. 2548. ปัจจัยการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี. **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต**. สาขาการบริหารการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- ภูเบศ ไข่มณี. 2550. การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนท่ามะไฟหวาน อำเภอแก่งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ. **วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท**. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.